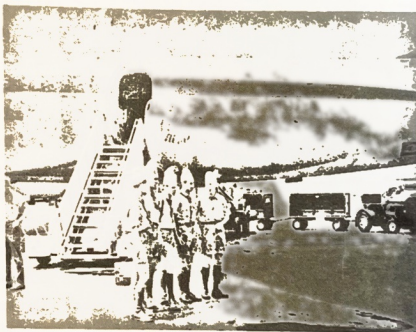

JAMBOREE BESZÁMOLÓ

1959 július 11, szombat. A világ legnagyobb repülőtérén a New York-i Idlewild-en kavarog a mindennapos forgalom. Sötétkékruhás stewardess-ek, jól öltözött üzletemberek, turisták alkotják a tömeg nagy részét. Időnként felharsan a hangszóró, hogy egy-egy gép indulását tudassa az utasokkal. Délután kettő felé jár az idő, amikor a Northwest Airlines irodája előtt szokatlan látványban van az utasoknak részük: Öt árvalányhajás cserkész közeledik hatalmas csomagokkal, némelyikük ki sem látszik a különféle alakú, méretű és súlyú csomag alól. A tisztviselők bámuló szeméi dacára gyorsan peregnek a formák, s a kis csapat elindul a Tár-saság hatalmas transz-kontinentális gépe felé. Utközben riporterek tartóztatják őket fel, hogy a szokatlan látványt megörökítsék. Erre ők is

vérszemet kapnak, s egyikük filmező gépet huz elő, hogy megörökítse a felszállás ünnepélyes pillanatát.

Igy kezdődött... A Magyar Cserkészszövetség Jamboree képvisellete utarakelt, hogy képviselje a magyar színeket Távolkeleten, a 10. Világjamboreen, s hogy körülutazva a világot, minél több barátot szerezzen népünknek az egyes országok cserkészsein keresztül. De nézzünk csak bele egyikük naplójába, mert így tudjuk legjobban követni utjukat:

"A légcsavarok forogni kezdenek, a gép nekilendül. Irány: Seattle, Washington. Hosszu az ut odáig, s bennünk tombol a lelkesedés, amelyet az előké-

szület hosszú hónapjai alatt, no meg az Előkészítő táborban töltöttek belénk oktatóink. Nem is tudunk sokáig nyugton maradni, egyikünk furulyázni kezd, mi meg csöndesen dudolva kísérik. Hát ez rém tetszik a gépen lévő kisgyerekeknek, akik rögtön körénk gyulnek. De ez jó alkalmat szolgáltat a stewardesseknek, hogy először áhitattal hallgassák az édes-bus magyar melódiákat, majd kérdéseket tegyenek fel. Nemsokára a legnagyobb beszélgetésben vagyunk a "levegő leányaival", amelyek során mindent megtudhattak a ma-

gyar cserkészetről. Van móka, vidám kacagás, szegény utasok a gép másik végén hiába csöngetnek, a gép ezen az uton stewardess nélkül marad.

Seattle, Wash.

Másik gépre szállunk át, de majdnem lekéssuk, anynyi kíváncsi kér-

dezősködött kell kielégítenünk. Már mindennyian titkon reméljük, hogy a Jamboreen ügyesen elbujva a sok cserkész között, kicsit megpihenhetünk.

Anchorage, Alaska. A repülőtérén a legfurcsább alakokkal találkozunk: Uncle Sam-mel életnagyságban, különféle férfivel és hölgyvel, akik mind századfordulói öltözetekben sétálnak. A nagy feltűnést mégsem ők, hanem mi keltjük.

Julius 13, Tokio. A vasárnapot utközben elvesztettük. Néhány perc, s "nyakig vagyunk Távolkeletben". Soffőrünk villámgyorsan száguld velünk - az ut baloldalán. Mindennyian örülünk, hogy nem kell nekünk vezetni helyette. Lakásunk japán YMCA. Japán papucsban

csoszogunk végig a folyosókon, s közben térdünkre tett kézzel nagyokat hajlongunk egymás előtt, hogy a helyi szokásokba belejőjünk. Este a bennünket kalauzoló japán cserkésztsízt elvitt bennünket egy előkelő vendéglőbe, amelynek egy gyönyörű parkja is volt.

- "Mit parancsolnak fényes orcájú vendégeink?" - kérdezte az elősiető pincérnő, miután nagy hajlongások között mindenkitől külön megkérdezte, hogyan szolgál az egészsége itt a Fuzsijama árnyékában. Megkérdeztük mit ajánlana magyar gyomrunk részére.

- "Dzsingiszkhánt" - volt a rövid és velős válasz. Éppen tiltakozni akartunk biztosítván őt, hogy abból nekünk elég volt a tatárjáráskor, de japán barátunk megmagyarázta, hogy nyugodtan rendelhetjük, mert ez a Khán nem harap. A pincérnő tapsolt, mire mindegyikünket fehér köténybe bujtattak, - úgyhogy már kezdtünk aggódni, még a végén nekünk kell a szakács próbát megállni. De nem, a főzés magas

technikájú műveletét ő maga hajtotta végre, az asztal közepét alkotó tűzhe-lyen. A menüről csak annyit, hogy legjobban a mi zsíványpecsenyénkhez hasonlít, csak az evésmód...! Ki hallott már Dzsingiszkhánt fapálcikával birizgálni. Szerencsére akadt még villa is a háznál, így nekem nem kellett éhen nézmem, ahogyan a többiek belejönnek a pálcikák kezelésébe.

A jó erős japán sör hatásaképpen jókedvűen gyalog indultunk hazafelé. Ahogyan ott sétáltunk a sötétedő utcákon, egy öreg embert pillantottunk meg, ahogyan az egész motyóját húzta egy há-

romkerekű biciklin. A gummi ki volt durranva, így a pupozva megrakott alkotmányt alig bírta huzni. Felvillant emlékezetünkbe a harmadik cs. törvény, egyikünk odaugrott, s tolni kezdte a triciklit. Az öreg hátrapillantott, majd hálás mosollyal folytatta - nagyobb sebességgel - az utját. Így ment ez egy kilométeren keresztül. De egyszerre csak megakadt az egész, mert a belső rátekeredett a tengelyre. Amig ennek megjavításával bajlódtunk, addigra már nagy tömeg gyult körénk, s egy teherautós vállalkozott, hogy elviszi az ö-

reget. Feltettük a rozoga triciklit az autóra, s elbucszunk a meghatottan hajlongó öregtől.

Julius 14. még mindig Tokio. Délelőtt a várost jártuk be, tolmácsunk is akadt Agyagos Feri, Japánban tanuló magyar egyetemista személyében. A kávéházaktól kezdve a buddhista templomokig minden-
vá bekukkantottunk. Az ebédet azonban Tokio egyetlen magyar vendéglőjében fo-

gyasztottuk el. Délután a muzeumok kerültek sorra. Este elmentünk arra az egyetemre, ahol Feri tanul. Vittuk magunkkal népi ruháinkat, csizmákat, s a kiállítási anyag egy részét is. A rektor házának a kapujában levettünk cipőinket, s harisnyában óvakodtunk be a tipikusan japáni házba. Azokban a harisnyákban, amelyekben New Yorktól kezdve sokezer mériöldet megtettünk - váltás nélkül. Ragyogó tisztaság mindenütt, a falak mellett értékes faragványok. A szoba közepén egy tiz cm. magas asztal, leültünk köréje az ott elhelyezett gyékényekre. Megittunk vala-

mi savanyu, zavaros tejszínű folyadékot, s közben afelett való örömmel fejeztük ki hosszú szóvirágokban, hogy itt lehetünk, s egymással jó egészségben társaloghatunk. Néhány sorozat hajlongás után átmentünk egy másik házba, ahol már nagy társaság volt együtt. Bemutattak mindenkinek, s zugott a fejünk a sok igazgatótól, ezredestől, professzortól. Voltak vagy negyvenen. Először elsötétítették a szobát, s utótagya közölték velünk, hogy vigyázzunk, mert jön a szellem. A gong kísérteties ütemeire szétnyílt a függöny, s halványkék fénnel megvilágítva megjelent egy ijesztő alak. A ritmus egyre vadabbá vált, a szellem vonaglása hasonlóképpen, közben a jelenlévő hölgyek nagyokat sikítottak, ugylátszik tetszett nekik a móka. A szellemtánc végén felgyulladt a villany, s a borzalmas álarc alól egy mosolygó japán kisleány arca bukkant elő. Ezután felkértek minket, hogy ha van valami, amit be tudnánk mutatni, lépünk vele fel. Mikor megtudták, hogy táncolni szeretnénk rámutattak egy kétnégyszetméternyi helyre, hogy ott táncolhatunk, de a szigorúan csak harisnyában. Mit tehetünk mást, felmentünk az emelvényre, leültünk törkülésben, majd felcsendült a pásztorsip hangja:

"Madárka madárka, csacsogó madárka,
Vidd el a levelem, vidd el a levelem
Szép Magyarorszádba."

A szöveget angolra fordítottuk, s a jelenlévők közül egy fiatal japán hölgy tovább fordította japánra. A "Farkas Ilka bő szoknyája..." egy kicsit gyors és vad volt nekik, de az előre lefordított bujdosó dal, az

"Elindultam szép hazámból,
híres kis Magyarországból..."

könnyet csalt a jelenlévő hölgyek szemébe. Kis bemutatónk végeztével, megmutattuk a magunkkal hozott népi viseleteket. Különösen a színes mezőkövesdi és palóc ruhadarabok váltottak ki

sok Ah-t, meg Oh-t, a jelenlévőkből. A két verbunkos tánc közben megértettük, miért nem szabad nekünk csizmákban táncolni. Noha óvatosságot ugrottunk, az egész ház átvette a magyar tánc szilaj ütemét. Gazdag képzelettel megáldott halandók elképzelhetik, hogyan festett a verbunkos harisnyában táncolva, de nekik mégis nagyon tetszett. Igaz, hogy a párás, meleg levegő miatt mi is alig kaptunk levegőt a táncok után. S akkor értettük meg, miért olyan lassúak a keleti táncok.

Julius 15, bucsuzunk Tokiótól. A délelőtt hamar eltelt. Bejártunk néhány nagy bazárt, s már "nagyszerű" kiejtéssel közöltük nagy hajlongások közben a kiszolgálókkal: domo arigato, nagyon köszönöm/, vagy dokodeszka YMCA? /hol van a YMCA/. Azaz éppen kezdtünk megtanulni japánul, mikorra el kellett hagynunk Tokiót. A repülőtérről kikerült bennünket Feri és kedves kis japán lány ismerősünk, Tomita. Még most is a fülünkbe cseng, ahogyan a taxiban bucsuzóul cérnavékony hangocskáján elénekelte nekünk a cserecsenyevirágzásról szóló közkedvelt japán dalt:

Bucsuzni mindig szomorú. Nekünk is fáj a szívünk itthagyni Japánt. De a repülőgép motorjának a zugásában van valami hívogató. Hivnak a Fülöp-szigetek! Hivnak... új kalendokra, új munkára!

folyt.köv.

Japán vendéglőben.